

дентъ, стига той да са бои отъ боговетъ, и да са не бои освѣнь тѣмъ. Съ една дума, истинно свободенъ чловѣкъ е онзи, който като е свободенъ отъ сѣкый страхъ и отъ сѣко желаніе, не е послушенъ освѣнь на боговетъ и на разума си. Старцѣтъ са спогледахъ умехихъто и са почудихъ като видѣхъ че мойтъ отговоръ бѣ точно този на Миноса.

„Послѣ предложихъ втория въпросъ съ тѣзи думы: кой е найзлочестъ отъ сичкытъ чловѣцы? Сѣкій казваше каквото му доходяше на умъ. Единъ казваше че той е онзи който нема нито богатства, ни здравье, ни почетъ. Другый единъ рече: той е който нема ни единъ пріятель. Другый поддържаше че той е който има дѣца неблагодарны и недостойны за себе си. Пристѣпи единъ мѣдрецъ отъ островъ Лазбосъ и рече: найзлочестъ отъ сичкытъ чловѣцы е онзи който мысли себе си за такъвъ; защото злополучіето помалко зависи отъ нѣщата които чловѣкъ търпи, и повече отъ малодушіето съ което той уголѣмява своето злополучіе.

„На тѣзи думы сичкото събраніе са развика: захваляхъ, и сѣкій помисли-че този мѣдрецъ Лазбіянинъ ще земе побѣдата врѣху този въпросъ. Но попытахъ и моето мнѣніе, и азъ отговорихъ, споредъ ученіето на Ментора: найзлочестытъ отъ сичкытъ чловѣцы е единъ царъ който счита себеси честитъ като прави другытъ чловѣцы злочесты: той двойно е злочестъ по слѣпотата си: като не съзнава злочестината си той не може да са исцѣри отъ нея; той са бои даже да я познае. Истинната не може да си пробіе пѣть презъ множеството ласкатели за да доде до него. Той са мѣчи отъ страститѣ си, не познава свойтъ длѣжности; той не е никога вкусилъ удоволствіето да струва добро, нито е осѣтилъ красотытъ на чистата добродѣтель. Той е злополученъ и заслужва да е такъвъ: злополучіето му расте сѣкій день; той тича на пагубата си, и боговетъ са приготвятъ да го накажхъ съ едно вѣчно мѣченъе. Сичкото събраніе исповѣда че азъ побѣдихъ мѣдря Лазбіянинъ, и старцѣтъ объвихъ че азъ съмъ налучилъ истинныя смисль на Миноса.

„За третія въпросъ, попытахъ кой отъ двама царѣ е достопрѣдпочтителенъ: царъ ли завоеватель и непобѣ-